

relsen pålægger dem det. Der tænkes især på situationer, som er omfattet af stk. 1, hvor CPR er tilintetgjort i tilfælde af krig og lignende forhold. Pålæg kan nu også gives til offentlige myndigheder.

Til kapitel 15. Klage og straf

Til § 56

I den gældende folkeregistreringslov findes ingen udtrykkelig bestemmelse om klager over folkeregistrenes afgørelser. Med hjemmel i lovens § 1, stk. 2, har der imidlertid i folkeregistreringsbekendtgørelserne siden lovens ikrafttræden været optaget klagebestemmelser, jf. § 28, i den gældende folkeregistreringsbekendtgørelse.

Fastlæggelse af klageinstansen samt nærmere vilkår for klagerne findes imidlertid at være af en sådan betydning, at bestemmelser herom bør fastsættes i selve loven og ikke blot administrativt.

Klageinstansen for kommunernes afgørelser, som omtales i stk. 1, var indtil kommunalreformens ikrafttræden de almindelige tilsynsmyndigheder. Fra 1970 har klageinstansen været Indenrigsministeriet.

Det, der efter bestemmelsen kan påklages, er kommunens afgørelser. På folkeregistreringsområdet træffer kommunen afgørelser først og fremmest om borgernes bopælsregistrering, men bl. a. også om udlevering af oplysninger fra CPR og de gamle folkeregistre.

Hvor kommunerne indsætter oplysninger i CPR på grundlag af indberetninger til kommunen fra andre myndigheder, f.eks. statsamter, ministerialbogsførere, og domstole, træffes der ikke nogen afgørelse i medfør af folkeregistreringslovgivningen, og der kan derfor ikke klages i medfør af denne klagebestemmelse. Evt. klage over indholdet af sådanne registreringer må derfor rettes til den myndighed, der er ansvarlig for indholdet af denne registrering eller denne myndigheds klageinstans.

Der har ikke tidligere været fastsat frister for indgivelse af klager over folkeregistrenes afgørelser. En sådan frist foreslås nu indsat, fordi det virker urimeligt, hvis en borger, først lang tid efter at denne har fået en afgørelse, klager over denne. Herved risikeres, at relevante dokumenter m. m. er destrueret, og at sagen i det hele taget har ringe vilkår for at blive ordentligt belyst. Hertil kommer, at offentlige myndigheder og private kan have indrettet sig i tiltro til, at forholdene er, som det fremgår af CPR, således at en ændring giver anledning til stort besvær.

Den foreslåede klagefrist på 4 uger svarer til den frist, der mange andre steder i lovgivningen er fastsat og findes i øvrigt at give borgerne og myndigheder,

som måtte være utilfredse med afgørelsen, et passende langt tidsrum at reagere i.

Fristen foreslås at løbe fra det tidspunkt, klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Denne formulering er almindeligt anvendt i forbindelse med klagefrister. En afgørelse er meddelt, når denne er kommet frem til adressaten. Af retstekniske grunde kan det ikke kræves, at afgørelsen skal være kommet til adressatens kundskab. Hvis subjektivt kundskab til afgørelsen krævedes, ville adressaten kunne forhindre meddelelsen af en formodet bebyrdende afgørelse ved at holde sig i forsættelig uvidenhed om denne.

Der er i klage reglerne ikke indsat nogen bestemmelse om opsættende virkning. Dette skyldes, at det i mange af de sager, som der er tale om, ikke giver fornuftig mening, idet selve afgørelsen ikke indeholder retsvirkninger i form af et påbud eller et forbud.

Som en ændring i den hidtidige fremgangsmåde foreslås, at klagen skal indgives til den kommune, som har truffet afgørelsen, således at denne kommune først vurderer sagen med de eventuelle nye oplysninger, som er anført i klagen.

Hvis kommunen, som modtager klagen, giver klageren medhold, er sagen afsluttet, således at Indenrigsministeriet ikke skal se sagen.

Ved den foreslåede ekspeditionsform opnås, at mange klagesager kan afgøres hurtigere, idet Indenrigsministeriet efter stk. 2 kun skal ind i de sager, hvor kommunen fastholder sin afgørelse, og i sådanne tilfælde ofte vil kunne påbegynde en realitetsbehandling uden yderligere høringer af kommunerne og eventuel deraf følgende forelæggelse for klageren.

De reelle grunde bag stk. 3, som også er ny, er de samme som bag 4 ugersfristen. Hertil kommer, at det er usandsynligt, at den klagende skulle have været uvidende i over to år om den omhandlede registrering, hvis den gamle registrering har nogen betydning for den pågældende. Set i relation til folkeregistreringens hovedformål, som er konstateringen af en persons aktuelle bopæl, hvor det offentlige kan komme i kontakt med den pågældende, er en rettelser af en gammel registrering heller ikke særlig interessant.

Bestemmelsen afskærer ikke kommunen fra at ændre registreringen af en persons bopæl længere tilbage end to år, men kommunen vil i sådanne situationer skulle meddele borgeren ændringen i form af en afgørelse, hvorved borgeren, som bestemmelsen er udformet, får lejlighed til at klage over kommunens afgørelse, også selv om denne vedrører en ændring af en registrering, der er mere end 2 år gammel.

Afvisning af en klage efter stk. 4 vil være aktuel, hvis klagen er indgivet for sent eller vedrører forhold,